

[Mejdahl]

ne slå en streg over boligkvoterne; det ville give nogle helt uoverskuelige problemer. Derimod vil jeg appellere til hr. Glistrup om at medvirke til, at vi på længere sigt nedsætter boligantallet, for hvis vi ser lidt længere frem end til 1989, er der mange ting, der tyder på, at vi efterhånden har fået markedet mættet, således at vi på længere sigt kan nedsætte boligkvoterne. Derfor vil jeg appellere til Fremskridtspartiet om at medvirke til en realistisk boligpolitik fremover.

(Kort bemærkning).

Kofod-Svendsen (KRF):

Det skal være min sidste bemærkning til hr. Glistrup. Jeg synes, det er flot, hvis vi får mere privat udlejningsbyggeri. Det vil Fremskridtspartiet gerne medvirke til, men så skal det så sandelig også være langsigtet, og uden at man smadrer den almennyttige sektor.

Boligministeren (Agnete Laustsen):

Det vil være fremgået både af den debat, vi tidligere havde under behandlingen af lovforslaget om genindførelse af muligheden for at opføre privat udlejningsbyggeri, og den debat, vi har haft nu i forbindelse med den almennyttige kvote, at regeringens hensigt med disse forslag er at skabe et varieret udbud til boligtagere af forskellige boligtyper bestående af både almennyttigt byggeri, ungdoms- og ældreboligbyggeri under forskellige former og som sagt også forskellige former for både ejerboliger og privat udlejningsbyggeri. Tingene må derfor ses i denne sammenhæng, og det har jeg indtryk af at de fleste ordførere også har erkendt.

Jeg vil gerne knytte et par bemærkninger til hr. Pelle Voigts indlæg, hvor hr. Pelle Voigt sagde, at det, der i fremtiden var behov for, var at få en mere grundlæggende drøftelse af de overordnede boligpolitiske synspunkter. Jeg kan være ganske enig med hr. Pelle Voigt i dette. Jeg har selv ved tidligere lejligheder givet udtryk for, at jeg faktisk finder det utilfredsstillende, at vi skal føre boligpolitik ved hvert eneste år at diskutere, om kvoten skal være på 8.000, 9.000 eller 10.000, hvor stort rammebeløbet skal være, hvor stor grundkapitalen skal være osv. Det er alt sammen noget, der er væsentligt set ud fra nogle forskellige finansielle synspunkter, men det har i realiteten intet at gøre med boligpolitik.

Derfor var jeg også glad for, at vi under den store boligpolitiske konference, som blev holdt i Eigtveds Pakhus i forbindelse med afgivelsen af den såkaldte Ølgaardudvalgsrapport, havde lejlighed til alle sammen at sige: Nu må vi prøve at sætte os ned, ikke med nogen, der vil føre politik til højre, ikke med nogen, der vil føre politik til venstre, men med nogen, der vil føre boligpolitik i bred sammenhæng, og det har ikke noget at gøre med dette spilfægteri fra år til år om, hvorvidt der skal bygges 100 eller 200 boliger færre eller flere, endsige rammebeløbet.

Jeg kan i den forbindelse sige, at vi i Boligministeriet allerede har nedsat en gruppe, der er ved at gennemgå bl.a. nye regler for, hvordan et rammebeløb kan fastsættes, så det bliver frigjort fra det, vi i dag har med denne krone-øre-regulering, og som ikke er noget, der gavner byggeriet endsige kvaliteten af byggeriet.

Jeg kan nemlig ikke være enig med hr. Svend Andersen i, at dette, at man ikke sætter rammebeløbet op – for det, der er tale om, er jo, at man fastfryser det, der er for øjeblikket – nødvendigvis skulle betyde dårligere kvalitet. Det, det er udtryk for, er, at der nu lægges op til både ingeniører, arkitekter, rådgivere på forskelligt plan og ikke mindst dem, der skal administrere byggerierne, at de skal prøve at få tingene til at hænge sammen, at de skal benytte sig af den moderne teknik og også tage i betragtning, at der altså nu kommer en konkurrence på markedet, i kraft af at vi igen får mulighed for at opføre privat byggeri. Som sagt, det er ikke nødvendigvis indbygget, at det skulle betyde dårligere kvalitet, tværtimod.

Hvad angår kvotefastsættelsen – og jeg kan bare tage som eksempel ældreboligbyggeriet – hvem har sagt, at det nødvendigvis for al evighed skal være os herinde i Folketinget, der fastsætter disse kvoter? Det viste sig jo, da vi frigjorde ældreboligerne for en kvotefastsættelse og i højere grad lod kommunerne få ansvar – også økonomisk – for disse ældreboliger, at de blomstrede op: Kommunerne bygger jo nu. Man behøver altså ikke at være bange for, at byggeriet er ved at gå i stå, fordi der nu sker denne nedtrapning af det almennyttige byggeri, for kommunerne er klar over, at en af de typer byggeri, der virkelig er behov for, er ældreboligbyggeriet. Og de bygger det uden den kvotefastsættelse, vi tidligere har haft. Derfor kan jeg sige både til hr. Pelle Voigt og andre, der har